

Evropske dobrote na slovenski način

Moj urednik mi je naročil, naj pripravim turistični vodič o Sloveniji, ko sem v Carigradu čakal na polet nazaj v Melbourne. Bil sem že uveljavljen avtor turističnih vodičev, mnoge evropske dežele pa sem prepotoval po dolgem in počez.

Med Slovenci sem kot Avstralec, ki se zanima za njihovo domovino, naletel na izreden odziv. Čeprav sem si ob svojem prihodu v Ljubljano zastavil strog delovni urnik, sem se v Sloveniji hitro nalezl skoraj sredozemskega veselja do druženja in življenja na sploh.

Kmalu sem opazil, kako majhne so razdalje v Sloveniji. V Avstraliji se je mogoče z avtomobilom voziti ure in ure, ne da bi se pokrajina ob cesti bistveno spremenila. Zato me je povsem prevzelo spoznanje, da se lahko v Sloveniji dopoldne odpravim iz Ljubljane, za kosilo občudujem alpske vrhove, dobri dve uri pozneje pa se že namakam v Jadranskem morju.

Najprej sem se odpravil raziskovat Kras. Očarale so me kraške vasice s cerkvenimi zvoniki, podobnimi tistim v Italiji. Že prvi dan sem na kmečkem turizmu pršut z olivami in testenine s tartufi poplaknil s teranom. Tako sem na svoji poti obujal spomine na svoje zadnje potovanje po Italiji, dokler me mimo polj sivke ni zaneslo v Kostanjevico nad Novo Gorico, kjer je pokopan francoski kralj Karel X. Burbonski. Burbonom sem se še isti večer poklonil s kozarčkom dobrega vina in degustacijo avtohtonih slovenskih sirov. Slovenija sicer ne slovi toliko po svojih sirih, ima pa vinogradništvo tako kot v Franciji tudi v Sloveniji dolgo tradicijo. Naslednji dan sem naredil še krajši postanek na obali. Ta se sicer po svoji dolžini ne more primerjati s francosko ali italijansko, so pa bile ribe, ki sem jih naročil v Piranu, enako slastne kot drugod po Sredozemlju.

Po povratku v Ljubljano sem se s prenosnikom pod roko odpravil iskat navdih v tradicionalno kavarno, ki je svoja vrata prvič odprla z razmahom dunajske kavarniške kulture na začetku prejšnjega stoletja. Ni minilo dolgo, pa je k meni prisedel znanec. Na ulicah Ljubljane nenehno srečujem znance. Najbrž zato, ker Ljubljana ni ena tistih neosebni svetovnih prestolnic z več milijoni prebivalcev. Izkoristil sem priložnost in Janezu zastavil mnogo vprašanj o vzhodni Sloveniji, kamor sem se ravno odpravljal. Potrpežljivo je odgovarjal, nenadoma pa se mi je zazrl v oči in vprašal: „No, in kakšna se ti zdi Slovenija?“ Zamislil sem se in rekel: „Po pravici povedano? Kot poln pladenj evropskih dobrot, postrežen na tipično slovenski način.“